

ΤΟ ΒΑΛΚΑΝΙΚΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣΤΑΣΙΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Ἀπὸ τῆς 5 ὡς τῆς 9 Ἀπριλίου ἔγινε στὴν Ἀθήνα τὸ πρῶτο Βαλκανικὸ Συνέδριον Προστασίας τοῦ Παιδιοῦ. Σκοπὸς τοῦ Συνεδρίου, ὅπως λέγει τὸ πρόγραμμα ἦταν ἡ ἀνταλλαγὴ τῆς πείρας ποὺ ἔχουν ἀποχτήσῃ γειτονικὰ κράτη μὲ τῆς ἴδιες περίπου οἰκονομικῆς καὶ πολιτικῆς συνήθηκες, γιὰ τὴν προστασία τοῦ παιδιοῦ. Τὸ πρῶτο αὐτὸ Συνέδριον εἶχε χαραχτήρα πληροφορικόν.

Ὁ Σύνδεσμός μας ἀντιπροσωπεύτηκε ἀπὸ τῆς Κεε Ἀλ. Θειακάκη, Κεε Σγουροῦ καὶ Κικὴ Κοντογούρη. Ἡ κ. Αὔ. Θεοδωροπούλου ἀντιπροσώπευσε τὴν Διεθνικὴ Ἐνωση γιὰ τὴν ἰσοπολιτεία. Ὁ Σ.Δ.Γ. υπέβαλε ἔκθεση γιὰ τὴ συμμετοχὴ του στὴν προστασία τοῦ παιδιοῦ στὸν τόπο μας. Ἀνάφερε τὰ ἔργα του, τὴν ἴδρυση τοῦ ἔρφανοτροφείου Ἐθνικῆ Στέγη, τῆς Πακστρατείου Ἐπαγγελματικῆς Σχολῆς, τῆς Βραδυνῆς Σχολῆς Γυναικῶν Ὑπαλλήλων, τῶν Ἐξοχῶν γιὰ τῆς ἐργαζόμενες νέες.

Ἀλλὰ ἡ κυριώτερη του δράση ἦταν ἡ ἠθικὴ του συμμετοχὴ σὲ κάθε προσπάθεια γιὰ τὴ βελτίωση τῆς θέσης τοῦ παιδιοῦ. Στὴν πρωτοβουλία του ὀφείλεται ἡ ὀλη κίνηση γιὰ τὴν προστασία τοῦ ἐξώγαμου παι-

διοῦ, ποὺ κατέληξε στὴν ψήφιση τοῦ σχετικοῦ νόμου, ποὺ δυστυχῶς εἶναι ἀκόμα πολὺ ἀτελής.

Τὸ Συνέδριον βάρταξε 5 μέρες, καὶ διακρίθηκε σὲ 3 τμήματα. Προστασία ὀγιῶν, προστασία ἀσθενῶν καὶ ἀνωμάλων παιδιοῦν καὶ προστασία ἐργαζόμενων παιδιοῦν. Οἱ συζητήσεις τῶν ἐπιτροπῶν αὐτῶν ἀποκρυστάλλώθηκαν σὲ ὀρισμένα συμπεράσματα, καὶ ἀποφάσεις.

Ἀπὸ τῆς ἀποφάσεις αὐτῆς μερικῆς μᾶς βρίσκουν σύμφωνες, ὅπως π.χ. ἡ διαπίστωση πῶς, γιὰ τὸ καλὸ τοῦ παιδιοῦ, πρέπει νὰ ἀνυψῶθεῖ ὀχι μόνον τὸ οἰκονομικὸ ἐπίπεδο ἀλλὰ καὶ τὸ οἰκογενειακὸ καὶ κοινωνικὸ τῆς γυναίκα καὶ μάλιστα τῆς ἀγρότισσας, ποὺ ξέρομε πόσο στὰ χωριά μας εἶναι σκλάβο τῆς γῆς, τοῦ ἀντρα τῆς καὶ τῶν παιδιοῦν.

Καλὴ ἐπίσης ἡ ἰδέα τῆς ἀνταλλαγῆς παιδιοῦν γιὰ ἐξοχὴ μεταξὺ τῶν Βαλκανικῶν Κρατῶν, ποὺ θὰ ἔχει μεγάλη ἀνθρωπιστικὴ ἀξία καὶ θὰ συντελέσει στὸ νὰ γνωριστοῦν καὶ ἐκτιμηθοῦν γείτονες λαοί.

Τὶ ὀφελοῦν ὀμως οἱ λεπτομέρειες αὐτῆς, ὅταν σκεφθοῦμε τὴν τραγικὴ θέση τοῦ παιδιοῦ καὶ τῆς μητέρας στὸν τόπο μας.

Τὶ ὀφελοῦν ὀλες οἱ καλῆς ἀποφάσεις καὶ τὰ σχέδια

νόμων ήταν και αυτοί οι νόμοι που υπάρχουν δεν εφαρμόζονται.

Με μεγάλη μας έκπληξη και λύπη διαπιστώσαμε την ανακρίβεια μερικών εκθέσεων που υποβλήθηκαν από Έλληνες αντιπροσώπους.

Αποκρούθηκε συστηματικά, από εθνική φιλοτιμία ίσως, ότι τα 60% τουλάχιστον των παιδιών από 6—14 χρόνων άγνοούν την πόρτα του σχολείου, γιατί στα περισσότερα χωριά δεν υπάρχουν σχολεία ή αν υπάρχουν δεν έχουν δασκάλους, γιατί η οικογένεια είναι τόσο φτωχή, που δεν μπορεί ούτε παπούτσια να αγοράσει στο παιδί της για να το στείλει σχολείο.

Οι συνθήκες αυτές που αναφέραμε δεν είναι χαρακτηριστικές της Ελλάδας μονάχα, όπως είχαν την ελπίσει να το δηλώσουν και οι περισσότεροι από τους ξένους αντιπροσώπους. Γιατί λοιπόν έμεις να εμφανιζόμαστε με ψεύτικα γιορτινά φορέματα και η επίσημη στατιστική μας να λέει, πως όλα σχεδόν τα αγόρια πάνε σχολείο και τα 85% από τα κορίτσια; Ποιόν γελοίο;

Όλοι μας ξέραμε και βλέπομε την αθλιότητα στην οποία είναι βυθισμένο το παιδί από την κοιλιά πραγματικά της μάνας του, αφού αυτή δουλεύει ως την τελευταία στιγμή, που γεννιέται κάτω από ανθυγιεινές και άθλιες συνθήκες, που δεν πίνει, ή πίνει άναμικτό μητρικό γάλα, που σκάει στο κλάμα κλεισμένο σε μια τρώγλη όταν η μάνα ξενοδουλεύει, που σέρνεται ύστερα σαν το ζώο στη βρώμικη γη ως που να περπατήσει και να βγει στο δρόμο και σ' όλους του τους πειρασμούς και τους κινδύνους.

Κι' αν μόλα αυτά καταφέρει να γλυτώσει και μεγαλώσει λίγο, αρχίζει ή εκμεταλλευτή του, πρώτα από τους ίδιους του γονείς, σπρωγμένους από τη φτώχεια, που το παραδίνουν, είτε στην κυρία που θα πάρει το κορίτσι για να το αναθρέψει δήθεν και που πραγματικά θα το τσακίσει στη δουλειά, (μια παλιά έκθεση του άρμοδιου κ. Κουτσουμάρη μας δείχνει πως καταλήγουν τα κορίτσια αυτά στους διαφόρους οίκους και τα νοσοκομεία), είτε νοικιασμένο στον καλό πατριώτη που κουβαλά το αγόρι στην πολιτεία και το κάνει λουστράκι ή πωλητή ναρκωτικών, καταδικασμένο για να ξεφύγει από τα χέρια του, στην άληθεια, μ' όλες της τις συνέπειες, έγκληματικότητα και αρρώστεια.

Της Κας Πανσελήνου ή έκθεση, από μέρους του Συνδέσμου Ελληνίδων πιστημόνων, μας δείχνει πόσο άπροσπάτετο μένει το παιδί από το νόμο και την κοινωνία άμα σπρωχτεί στο έγκλημα και πόσο πίσω είμαστε σ' αυτό το κεφάλαιο και από τα άλλα Βαλκανικά κράτη.

Τα λόγια του βουλευτή κ. Γληνού, που υπηρέτησε 30 χρόνια στην εκπαίδευση, βοο και να τα τσουχτερά, συγκινούν πραγματικά, γιατί είναι αληθινά, και πολύ σωστά, ώνόμασε το Βρεφοκομείο Βρεφοκομείο αφού από τις ίδιες τις στατιστικές του ίδρύματος φαίνεται πόσο ή θνησιμότητα του είναι μεγάλη.

Η έκθεση των Έυνα κείων οργανώσεων που την υπογράφει και ο Σύνδεσμός μας, παρουσιάζει τη φριχτήν

εικόνα του εργαζόμενου παιδιού. Η στατιστική της χρονιάς 1932—33 ανεβάζει τον αριθμό των παιδιών των 6—14 που δουλεύαν, σε 350 χιλιάδες. 350 χιλ. παιδιά, που έχουν ίσα δικαιώματα με άλλα για μια χαρούμενη ζωή, είναι καταδικασμένα στην πιο άθλια βιοπάλη. Δεν τρώνε, δεν κοιμούνται αρκικά, μένουν αγράμματα, εγκαταλειμένα σε όλους τους ήθικους και σωματικούς κινδύνους.

Ένα σοβαρό ποσοστό από αυτά ασχολούνται σε βιομηχανικές εργασίες. Αυτό και ο πιο άνιδιος επισκέπτης του πρώτου τυχόντος εργοστασίου μπορεί να το διαπιστώσει.

Τώρα αφήνοντας τη βιομηχανία βλέπομε πως και στη βιοτεχνία το κύριο εργατικό πρόσωπο είναι τα ανήλικα. Ο εργοδότης εδώ είναι ο ίδιος προλετάριος και πέρνει βοηθούς παιδιά που εξασφαλίζονται για ένα κομμάτι ψωμί. Χιλιάδες παιδιά δουλεύουν στα τσαγκράδικα, μαργακούδικα, φανατζιδικά κ.τ.λ. για να μάθουν την τέχνη, αφού το Κράτος δεν έχει επαγγελματικές σχολές και δεν εφαρμόζει το νόμο που άπαγορεύει την εργασία των ανήλικων. Άμα έρθομε όμως στην κατηγορία των παιδιών που δουλεύουν νύχτα και μέρα στα μαγέρικα, ξενοδοχεία, μπάρ, θέατρα, στα καυμένα τα εισπρακτορικά κτλ., κρύβομε το πρόσωπο από ντροπή γιατί οι συνθήκες της ζωής των παιδιών αυτών είναι αληθινά τραγικές.

Το κράτος μας εμφανίζεται με θλιβερή ασυνέπεια στις υποχρεώσεις του. Ένώ μεταπολεμικά έχει πια ριζωθεί παντού ή ιδέα της κοινωνικής μορφής που πρέπει να λάβει το κράτος, σε μ' έλο και περισσότερον αποβάλλει το χαρακτηριστικά αυτών, και αφήνει στην ιδιωτική πρωτοβουλία την κοινωνική πρόνοια και την περίθαλψη. Αυτή όμως παρ' όλες τις άγαθές και καρπυρές προσπάθειες της, ούτε τα μέσα, ούτε τα κατάλληλα πρόσωπα διαθέτει για να αντιμετωπίσει αποτελεσματικά την απερίγραπτη κακομοιριά του παιδιού. Αποτέλεσμα, το θέαμα της έγκληματικής εγκατάλειψης του παιδιού, που παρουσιάζομε μπροστά σ' έλο τον πολιτισμένο κόσμο.

Για να επανέλθομε στο Συνέδριο, φοβούμεθα πως αυτό απέτυχε, γιατί ούτε πληροφοριακό εστάθηκε, γιατί οι πληροφορίες ήταν κατά γενικόν κανόνα ανακριβείς. Τα στατιστικά στοιχεία στον τόπο μας είναι δυστυχώς ανεπαρκή. Έτσι είναι παράδοξα καταταγμένα. Π.χ. όταν θέλαμε να εξελέγξομε τη φρόνηση των παιδιών στα σχολεία, δηλαδή αν εφαρμόζεται ο νόμος της υποχρεωτικής φοίτησης εις τα 14 χρόνια, βρεθήκαμε μπροστά σε στατιστικές που κατατάσσουν τα παιδιά σε κατηγορία, που περιλαμβάνει από 10—19 χρόνων, και επομένως το ξεκαθάρισμα των παιδιών των 10—14 χρόνων θα είναι πάντα υποθετικό. Να ποῦμε πως αυτό έγινε συνειδητά για να κρυφτεί ή αλήθεια;

Όσο για τις αποφάσεις και του Συνεδρίου αυτού, όπως και των άλλων Συνεδρίων, πολύ φοβόμαστε πως θα πάνε, όπως έπιγραμμικά ετόνισε ο Κορ Thelin του Διεθνούς Γραφείου Έργασίας, «στο κοινό κοιμητήριο».